

Pesti Központi Kerületi Bíróság
Budapest
Markó utca 25.
1055

- Alkotmánybíróság részére -

Tisztelt Alkotmánybíróság!

PESTI KÖZPONTI KERÜLETI BÍRÓSÁG	
TÁJÉKOZTATÓ IRODA	
UGYV. SZÁM:	31.158/15
KEZELŐ:	
ÉRKEZET:	2015-12-22
PÉLDÁNY:	1
MELLÉKLET:	7 + 6
ÜGYSZÁM:	
ÜTŐMÓD:	A

Alulírott

indítványozó F/1. alatt csatolt meghatalmazással igazolt jogi képviselőjeként eljárva a Fővárosi Törvényszék 27.Bpkf.11.103/2015/2. számon meghozott – a Pesti Központi Kerületi Bíróság 22.Bpk.31.158/2015/3. számú végzését hatályában fenntartó – végzése ellen az alábbi

alkotmányjogi panaszt

terjesztem elő.

Ugyszám:	
IV/119-0/2016	
Érkezett: 2016 JAN 19.	
Példány:	3
Melléklet:	3x 2 + mlt + 6 db
Kezelőiroda:	

Kérem a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg a Fővárosi Törvényszék 27.Bpkf.11.103/2015. számon meghozott végzése és a fellebbezési eljárásban a Pesti Központi Kerületi Bíróság 22.Bpk.31.158/2015/3. számú hatályában fenntartott végzése Alaptörvény-ellenességét és semmisítse meg azokat, mivel sértik az Alaptörvény II. cikkét, a VI. cikk (1) bekezdését, az Alaptörvény I. cikk (3) bekezdését, valamint a IX. cikk (4) bekezdését.

Alaptörvény

II. cikk „Az emberi méltóság sérthetetlen. Minden embernek joga van az élethez és az emberi méltósághoz, a magzat élete a fogantatástól kezdve védelem illeti meg.”

VI. cikk (1) „Mindenkinek joga van ahhoz, hogy magán-és családi életét, otthonát, kapcsolattartását és jó hírnevét tiszteletben tartsák.”

I. cikk (3) „Az alapvető jogokra és kötelezettségekre vonatkozó szabályokat törvény állapítja meg. Alapvető jog más alapvető jog érvényesülése vagy valamely alkotmányos érték védelme érdekében, a feltétlenül szükséges mértékben, az elérni kívánt céllal arányosan, az alapvető jog lényeges tartalmának tiszteletben tartásával korlátozható.”

IX. cikk (4) „A véleménynyilvánítás szabadságának a gyakorlása nem irányulhat mások emberi méltóságának a megsértésére.”

I./ Eljárásjogi nyilatkozatok

I./ A Fővárosi Törvényszék, mint másodfokú bíróság 27.Bpkf.11.103/2015/2. számú végzését, amely a Pesti Központi Kerületi Bíróság 22.Bpk.31.158/2015/3. szám alatt meghozott végzését helybenhagyta, azaz hatályában fenntartotta a panaszos jogi képviselőjeként postai úton 2015. október 19. napján vettem kézhez, így az Alkotmánybíróságról szóló 2011. CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 30. § (1) bekezdésében meghatározott hatvan napon belül – hivatkozással az Alkotmánybíróság ügyrendjéről szóló 1001/2013. (II. 27.) AB Tü. határozat 28. § (1) bekezdésére – kerül megküldésre jelen alkotmányjogi panasz, mégpedig az Abtv. 53. § (2) bekezdése alapján az ügyben első fokon eljáró Pesti Központi Kerületi Bíróság útján.

Abtv. 30. § (1) „Az alkotmányjogi panaszt a sérelmezett döntés kézbesítésétől számított hatvan napon belül, a 26. § (2) bekezdésében meghatározott esetben az alaptörvény-ellenes jogszabály hatálybalépésétől számított száznolcvan napon belül lehet írásban benyújtani.”

1001/2013. (II. 27.) AB Tü. határozat

28. § (1) „A beadványt a benyújtásra nyitva álló törvényi határidőben, az egyéb határidőhöz kötött eljárási cselekményt a megtételre megjelölt határidőben kell érkeztetésre az Abtv. alapján a jogosult szervhez személyesen benyújtani, vagy ajánlott küldeményként postára adni. A határidő elmulasztásának következményeit nem lehet alkalmazni, ha a beadványt legkésőbb a határidő utolsó napján hivatali időben benyújtották vagy ajánlott küldeményként postára adták. A beadvány távközlési eszköz útján történő benyújtásának nincs helye.”

II./ A Tisztelt Alkotmánybíróság hatáskörét az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdésének d) pontjára, valamint az Abtv. 27. §-ára alapítom.

Alaptörvény 24. cikk (2) „Az alkotmánybíróság (...)

d) alkotmányjogi panasz alapján felülvizsgálja a bírói döntésnek az Alaptörvénnyel való összhangját.”

Abtv. 27. § „Az Alaptörvény 24 cikk. (2) bekezdés d) pontja alapján alaptörvény-ellenes bírói döntéssel szemben az egyedi ügyben érintett személy vagy szervezet alkotmányjogi Panasszal fordulhat az Alkotmánybírósághoz, ha az ügy érdemében hozott döntés vagy bírósági eljárást befejező egyéb döntés

a) az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát sérti, és

b) az indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva.”

III./ Tájékoztatom a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy az indítványozó személyes adatainak nyilvánosságra hozatalához nem járul hozzá.

IV./ Jelen ügyben az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogait az ügy érdemében hozott döntések sértik. Kijelentem, hogy az indítványozó a jogorvoslati jogát a panasz tárgyát képező határozatokkal szemben kimerítette.

II./ Tényállás

Az indítványozó [REDACTED] mint magánvádló jogi képviselője útján a Pesti Központi Kerületi Bíróság előtt 2015. április 30. napján kelt és a 2015. május 2. napján postára adott beadványában feljelentést terjesztett elő [REDACTED] ellen a Btk. 227. § (1) bekezdése szerinti becsületsértés vétségének elkövetése miatt.

A feljelentés a Pesti Központi Kerületi Bíróság előtt [REDACTED] ellen becsületsértés vétsége miatt indult és a 15.Bkp.22.359/2014. szám alatt folyamatban volt büntetőeljárás 2015. április 2. napján megtartott tárgyaláson [REDACTED] által tett kijelentésekre (1.), [REDACTED] által 2015. április 7. napján a hivatalos YouTube csatornáján „[REDACTED] sírva-örjögve gyalázza [REDACTED] a büntetőbíró előtt” címen feltett videójára és az abban általa tett kijelentésekre (2.), valamint ezen videófelvételnek a hivatalos facebook oldalán való megosztására (3.), [REDACTED] által 2015. április 4. napján a [REDACTED] hivatalos facebook rajongói oldalán tett közzétételre (4.), valamint a [REDACTED] internetes portálon 2015. április 12. napján „[REDACTED] sírok az üldöztetéstől” címmel megjelent cikkben tett kijelentéseire (5.) vonatkozott.

Az indítványozó, mint magánvádló a feljelentésében előadta, hogy [REDACTED] több fórumon is olyan kifejezéseket használt, tényeket állított, melyek alkalmasak a becsület csorbítására, ugyanis a kifejezések olyan negatív színben tüntetik fel, melyek sértik a becsületét, a jó hírneve, társadalmi megbecsülése olyan szintű sárbaiprására alkalmasak a feljelentésben megjelölt szófordulatok, melyet [REDACTED] nyilatkozott, nyilvánosságra hozott és közzétett, hogy azok büntetőjogi védelme vált szükségessé.

A feljelentett az alábbi valótlan tényeket állította a Pesti Központi Kerületi Bíróság előtt 15.Bkp.22.359/2014. szám alatt folyamatban volt büntetőeljárás 2015. április 2. napján megtartott tárgyaláson:

- „[REDACTED]”

- „ezzel a [REDACTED] nem ül le egy asztalhoz”

- „mindazzal a gyalázzattal, civilizációs métellyel nem ül le egy asztalhoz, amit [redacted] jelent”
- „állítom [redacted] hogy média pszichopata”
- „magánvadászok a cinizmusától és a pszichopátiás gátlástalanságától”
- „egy hullarabló. Nyilvános hullarabló”
- „[redacted] re vonatkozott, hogy szarkupac”
- „[redacted] l mondta, hogy a miniszterelnök nem ül le a szarkupaccal”
- „[redacted] egy hullarabló”.

A feljelentett az alábbi valótlan tényeket állította a 2015. április 7. napján a hivatalos YouTube csatornáján:

- „azzal a szarkupaccal nem ül le egy asztalhoz, amit [redacted] a nyilvánosságban jelent”
- „[redacted] szerepében szarkupac”
- „[redacted] a nyilvánosságban betöltött szerepe által szarkupac”
- „[redacted] l mondta, hogy a miniszterelnök nem ül le a szarkupaccal”.

A feljelentett a 2015. április 4. napján a hivatalos facebook rajongói oldalán az alábbi valótlan tényeket állította:

- „[redacted]”
- „hullarablóra”

A feljelentett a borsonline.hu internetes portálon 2015. április 12. napján megjelent cikkben az alábbi valótlan tényeket állította:

- „egy gátlástalan médiapszichopata”
- „[redacted] gi terrort alkalmaz”.

Az első fokon eljáró Pesti Központi Kerületi Bíróság a 2015. szeptember 1. napján kelt és a 22.Bpk.31.158/2015/3. szám alatt meghozott végzésével [redacted] ellen folytatólagosan elkövetett becsületsértés vétsége miatt indult büntetőeljárást megszüntette. A nevezett végzés indoklásában az elsőfokú bíróság az alábbiak szerint foglalt állást:

„az 1.) pontban sérelmezett kijelentéseket [redacted] feljelentett egy folyamatban lévő büntetőügyben vádlottként, a tárgyaláson védekezése körében tette. (...) a feljelentett a sérelmezett mondatokat nem öncélúan tette, hanem a vádról, a vád tárgyává tett mondatokról fejtette ki az álláspontját, adta elő a védekezését, mindezt tekintettel a feljelentett cselekménye nélkülözti a jogellenességet. (...) nem minősül bűncselekménynek az sem, hogy a nyilvános tárgyalásról készült kép- és hangfelvételeket az interneten megosztotta (...) A 4.) és 5.) pontok kapcsán a rendelkezésre álló iratok alapján a bíróság megállapította, hogy [redacted] feljelentett, aki közszereplőnek minősül, egy folyamatban lévő büntetőeljárásról számolt be a nyilvánosság számára, egy olyan büntető eljárásról, amelynek ő maga vádlottja és általa a tárgyaláson védekezése körébe előadottakat, valamint a vád tárgyáról és a nem jogerős ítéletről való véleményét fejtette ki egy olyan ügyben, amely a média érdeklődésének keresztüztüzébe került. A bíróság álláspontja szerint a feljelentett ezen cselekményei is nélkülözik a jogellenességet, hiszen azok nem öncélúak, csupán a feljelentett véleménynyilvánításai, amelyek nem lépik át a véleménynyilvánítás szabadságának kereteit.”

Az elsőfokú bírósági végzés ellen a magánvádló terjesztett elő fellebbezést.

A Fővárosi Törvényszék, mint másodfokú bíróság a 2015. október 1. napján kelt 27.Bpkf.11.103/2015/2. számú végzésével az elsőfokú bíróság végzését helybenhagyta, ugyanis álláspontja szerint az elsőfokú bíróság törvényes és megalapozott döntést hozott, amikor a feljelentésben írt cselekmények kapcsán megállapítva bűncselekmény hiányát az eljárást megszüntette.

A másodfokú bíróság a nevezett végzésében kiemelte, hogy „[redacted] feljelentésben idézett és a terhére rótt becsületsértő kifejezéseket ismételtelen használta, azonban egyetért a másodfokú bíróság a Pesti Központi Kerületi Bíróság álláspontjával, hogy a Be. 117. § (4) bekezdés 2. mondata értelmében a vádlott a jogszerű védekezés korlátait nem lépte túl. (...) a nyilvános tárgyalásról készült kép- és hangfelvétel interneten való közzététele, megosztása jogellenesség hiányában nem valósít meg bűncselekményt. [redacted] által a bírósági tárgyaláson használt, majd általa közzétett kifejezések becsületsorbításra alkalmasak”.

Az indítványozó, mint magánvádló az elsőfokú végzés ellen benyújtott fellebbezésével a

jogorvoslati lehetőségeit kimerítette. A büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény 386. § (1) bekezdés szerint ugyanis a másodfokú bíróság ítélete ellen fellebbezésnek csak akkor van helye a harmadfokú bírósághoz, ha a másodfokú bíróság a büntetőjog szabályainak megsértésével

a) olyan vádlott bűnösségét állapította meg, illetőleg olyan vádlott kényszergyógykezelését rendelte el, akit az elsőfokú bíróság felmentett, vagy vele szemben az eljárást megszüntette,

b) olyan cselekmény miatt állapította meg a vádlott bűnösségét, amelyről az elsőfokú bíróság nem rendelkezett,

c) az első fokon elítélt vádlottat felmentette, vagy vele szemben a büntetőeljárást megszüntette.

Az Alkotmánybíróság ügyrendjéről szóló 1001/2013. (II. 27.) AB Tű. határozat kimondja továbbá, hogy:

32. § (1) „Az Abtv. 26. § (1) bekezdés b) pontjában, a 27. § b) pontjában és 56. § (2) bekezdésében foglalt jogorvoslati lehetőség kimerítésének kötelezettsége nem vonatkozik a felülvizsgálatra mint rendkívüli jogorvoslatra. Az Abtv. 26. § (1) bekezdése és 27. §-a szerinti alkotmányjogi panasz akkor is benyújtható, ha törvény felülvizsgálati kérelem vagy indítvány benyújtását is lehetővé teszi.”

Előadom, hogy az indítványozó a büntetőeljárásban, mint magánvádló vett részt, így közvetlen érintettsége az ügyben megállapítható.

E körben a Tisztelt Alkotmánybíróság 1/2015. (I. 16.) számú határozata kimondja ugyanis, hogy III. [9] „Az indítványozó érintettségét illetően a befogadás során vizsgálendő volt, hogy a büntetőeljárás keretein belül milyen minőségben vett részt az alkotmányjogi panaszos, mivel önmagában a sértetti pozíció nem biztosít alapot a személyes érintettség megállapítására a tekintetben, hogy az állam miként gyakorolja büntető igényét. A panaszos azonban sértetti minőségén túl, magánvádlóként lépett fel az alapügyben és személyre vonatkozóan alapjogát érintő bírósági döntés született”.

III./ Alaptörvény-ellenesség

I./ A jelen ügyben született bírói döntések sértik indítványozónak az Alaptörvény II. cikkében deklarált emberi méltósághoz, valamint az Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdésében deklarált jóhírnévhez való alapjogát, oly módon, hogy a döntések ellentétesek az Alaptörvény I. cikk (3) bekezdésében foglaltakkal.

Az Alaptörvény-ellenesség abban áll, hogy a jelen ügyben született bírói döntések Alaptörvény-ellenesen terjesztették ki a védelemhez való jog tartalmát és a véleménynyilvánítás szabadságát, mellyel az indítványozónak az emberi méltóságát és az annak részét képező jóhírnévhez való alapjoga indokoltanul csorbult.

1. / Elsődlegesen előadom, hogy a panaszolt bírósági döntések az Alaptörvény XXVIII. cikk (3) bekezdésében meghatározott védelemhez való alapjogot oly szinten kiterjesztően értelmezték, hogy az, az Alaptörvény II. cikke által deklarált emberi méltóság sérthetetlenségének tilalmába ütközik.

Az elsőfokú bírósági döntés indoklása kimondja ugyanis, hogy „az 1.) pontban sérelmezett kijelentéseket [redacted] feljelentett egy folyamatban lévő büntető ügyben vádlottként, a tárgyaláson védekezése körében tette. A töretlen bírói gyakorlat szerint nem valósít meg bűncselekményt a hatóság előtt folyamatban lévő eljárásban az ügyfél által az őt megillető jogok keretei között az ügy tárgyával, az abban érintett személlyel összefüggésben, az ügy tisztázása érdekében tett – gyalázkodástól, becsmérlésről mentes – tényállítás akkor sem, ha a becsület csorbitására egyébként alkalmas lenne. E körben a bíróság kifejti, hogy a törvény biztosítja a terhelt védekezéshez való jogát. A Be. 117. § (4) bekezdés második mondata szerint a terhelt védekezésének mindössze annyi a korlátja, hogy más bűncselekmény vagy szabálysértés elkövetésével hamisan nem vádolhat. A bíróság megállapította, hogy a sérelmezett kijelentések nem minősülhetnek vádolásnak, azokat a feljelentett nem öncélúan, hanem a törvény által biztosított védekezési joga keretei között tette meg. (...) a feljelentett a sérelmezett mondatokat nem öncélúan tette, hanem a vád tárgyává tett mondatokról fejte ki az álláspontját, adta elő

) védekezését, **minderre tekintettel a feljelentett cselekménye nélkülözi a jogellenességet.** (...) nem
a minősül bűncselekménynek az sem, hogy a nyilvános tárgyalásról készült kép-és hangfelvételeket
e az interneten megosztotta és így a tárgyaláson védekezése körében előadottak nagy nyilvánosság
1 számára is megismerhetővé váltak.”

Míg a másodfokú bíróság döntésének indoklása e körben kimondja, hogy
[redacted] a feljelentésben idézett és a terhére rótt becsmérő, becsületsérő kifejezéseket
ismételten használta, azonban egyetértett a másodfokú bíróság a Pesti Központi Kerületi Bíróság
álláspontjával, hogy a Be. 117. § (4) bekezdés 2. mondata értelmében a vádlott a jogszerű
védekezése korlátait nem lépte túl. A vádban szerepeltetett kifejezések ismételt használatával és
azokhoz kapcsolódó állításokkal, magyarázatokkal a vádlott a jogszerű védekezés keretein belül az
őtet megillető védekezés jogával élt. (...) Helyes értékeléssel, mérlegeléssel jutott az elsőfokú bíróság
arra a következtetésre, hogy [redacted] amikor a végzés 2., 3., 4. és 5. pontjaiban írt módon a
büntetőeljárás során kifejtett védekezését közzétette a jogellenesség határát nem lépte át.”

Az idézett bírósági döntések alapján megállapítható, hogy az eljáró bíróságok döntéseik
meghozatala során arra az álláspontra helyezkedtek, hogy a védelemhez való alapjog korlátozhatja
az Alaptörvény által deklarált emberi méltóság alapjogát.

Előadom, hogy az Alaptörvény XXVIII. cikk (3) bekezdése deklarálja a védelemhez való jogot.
XXVIII. cikk (3) „A büntetőeljárás alá vont személynek az eljárás minden szakaszában joga van a
védelemhez. A védő nem vonható felelősségre a védelem ellátása során kifejtett véleménye miatt.”

A Tisztelt Alkotmánybíróság több döntésében is kifejtette a védelemhez való alapvető jog tartalmát.

A 25/1991. (V. 18.) számú határozatban a Tisztelt Alkotmánybíróság a védelemhez való alapvető
jog tekintetében az alábbiakat rögzítette:

„A védelemhez való jog alkotmányos büntetőeljárási alapelve az eljárás egész menetében
számtalan részletszabályban ölt testet. A védelemhez való jog a büntetőeljárás alá vont személy
azon jogaiban, illetve a hatóságok azon kötelezettségeiben realizálódik, amelyek biztosítják, hogy a
vele szemben érvényesített büntetőjogi igényt megismerje, arról álláspontját kifejthesse, az igénnyel
szemben érveit felhozassa, a hatóságok tevékenységével kapcsolatos észrevételeit és indítványait
előterjeszthesse, továbbá védő segítségét vehesse igénybe.”

A 6/1998. (III. 11.) számú határozatában a Tisztelt Alkotmánybíróság rögzítette továbbá, hogy:
„a védő a büntetőeljárás önálló személye, jogai nem átruházott jogok, hanem a büntetőeljárás alá
vont személy objektív érdekét szolgáló, de önálló eljárási jogosítványok. (...) a védő jogosítványai
bizonyos esetekben tágabbak lehetnek a terhelnél.”

Az idézett alkotmánybírósági döntések, valamint az Alaptörvény XXVIII. cikk (3) bekezdése
alapján megállapítható, hogy a védelemhez való alapjog magában foglalja a terhelttel szemben
érvényesített büntetőjogi igény megismerését, az arról való álláspontjának kifejtését, az azzal
szemben való érveinek felhozatalát, észrevételek, indítványok előterjesztését, valamint a védő
igénybevételét.

Mindezek okán megállapítható, hogy a védelemhez való alapjog nem biztosítja a terhelt
számára, hogy saját védelme során úgy járjon el, olyan magatartást fejtson ki, hogy mások
emberi méltóságát, jóhírnevét megsértse. E körben ugyanis csupán a védő nem vonható
felelősségre a védelem ellátása során kifejezett véleménye miatt, ugyanis a védő a büntetőeljárás
önálló személye, ekként jogosítványai e téren tágabbak, mint a terhelté.

Kiemelem továbbá, hogy a töretlen bírói gyakorlat szerint is a becsület csorbítására objektív
egyébként alkalmas tényközlés jogellenességét csak az zárja ki, ha az ügyfél az őtet megillető jogok
keretei között az ügy tárgyával, az abban érintett személlyel összefüggésben, az ügy tisztázása
érdekében, gyalázkodástól, becsmérlestről mentes tényállítást tesz.

Előadom, hogy [redacted] Pesti Központi Kerületi Bíróság előtt 15.Bpk.22.359/2014. szám
alatt folyamatban lévő eljárásban nem az ügy tisztázása, az igazság kiderítése érdekében közölte
az indítványzó által a feljelentésben sérelmezett kijelentéseket. Megállapítható ugyanis, hogy a
feljelentett nem vitatta az eljárásban, hogy a sérelmezett tényállításokat ő állította és ő hozta

nyilvánosságra, ekként amennyiben a feljelentettnek a tényállítást mégis tisztáznia kellett volna, elegendő lett volna, ha annyit nyilatkozik, hogy a sérelmezett kijelentéseket ő tette meg. Ezzel szemben azonban megállapítható, hogy a **feljelentett sorozatosan, minden indok és legális érdek nélkül ismételten becsületsértő kijelentéseket tett**. Szintúgy megállapítható továbbá, hogy [REDAKT] a sérelmezett tényállításokat nem a vádról, a vád tárgyává tett mondatokról fejtette ki, ekként a sérelmezett kijelentéseket **nem a védekezése körében közölte ismételten, hanem annak érdekében fejtette ki ezen magatartását, hogy a sértett emberi méltóságát folyamatos jelleggel, ismételten sárba tiporja**.

Egyértelműen megállapítható ugyanis, hogy a **feljelentett tudatosan, öncélúan tette meg a feljelentésben sérelmezett tényállításokat, ekként azok sorozatos ismétlése az elkövető legális és Alaptörvényben is deklarált (védelemhez való) jogával, legális érdekével nem volt indokolható**.

Szintúgy megállapítható továbbá, hogy a nevezett eljárásban a feljelentett tudatosan a kameráknak (ekként a médiának) mutatva, a sértettnek címezve tette meg a gyalázkodó, becsmérő tartalmú kijelentéseket, **mellyel kifejezett célja az volt, hogy öncélúan sértegethesse, ismételten megalázza, gyalázza a sértett, oly módon, hogy sorozatosan ismételteti a becsületsértő kijelentéseket**.

Azon tényállítások, miszerint [REDAKT], „ezzel [REDAKT] nem ül le egy asztalhoz” *civilizációs métellyel nem ül le egy asztalhoz, amit [REDAKT] jelent”, „állítom [REDAKT] hogy médiapszichopata, „a magánvádlnak a cinizmusától és pszichopátiás gátlástalanságától” egy hullarabló. Nyilvános hullarabló”, [REDAKT] vonatkozott, hogy szarkupac”, [REDAKT] mondtam, hogy (...) nem ül le a szarkupaccal”, [REDAKT] egy hullarabló”, nem szolgálták és nem is szolgálhatták az igazság kiderítését, a tényállás felderítését, valamint öncélúan gyalázkodó és becsmérő tartalmúak, melynek okán **ezen kijelentések sértik az indítványozó emberi méltóságához való alapjogát**.*

A fentiek tekintetében egyértelműen megállapítható, hogy az eljáró bíróságok az Alaptörvény XXVIII. cikk (3) bekezdésében foglalt védelemhez való alapjogot kiterjesztően értelmezték, melynek keretében megállapították, hogy az idézett kijelentések nélkülözik a jogellenességét, ekként nem minősülnek az emberi méltósághoz való alapjog megsértésének, becsületsértésnek.

Mindezek okán megállapítható, hogy a **panaszolt bírósági döntések az Alaptörvény II. cikkében deklarált emberi méltósághoz fűződő alapjogot, valamint a VI. cikk által deklarált jóhírnévhez fűződő alapjogot az Alaptörvény XXVIII. cikk (3) bekezdésében foglalt védelemhez való joggal korlátozták, oly módon, hogy az ellentétes az Alaptörvény I. cikk (3) bekezdésében foglaltakkal**.

A Tisztelt Alkotmánybíróság az alapjogok korlátozásának feltételeit számos döntésben rögzítette már.

A 6/1998. (III. 11.) számú döntésben a Tisztelt Alkotmánybíróság e körben kimondta, hogy „Az **alapjogok korlátozásának e jogok lényeges tartalma határa: az Alkotmány 8. § (2) bekezdése kimondja, hogy alapvető jog lényeges tartalmát törvény sem korlátozhatja. Az alkotmánybíróság állandó gyakorlata szerint valamely alapjog lényeges tartalmát az a korlátozás sérti, amely – valamely más alapvető jog vagy alkotmányos cél érdekében – nem elkerülhetetlenül szükséges, továbbá, ha szükséges is, a korlátozás által okozott jogsérelem az elérni kívánt célhoz képest aránytalan.** (...) az emberi méltósághoz való jog esetében ahol az Alkotmánybíróság az „önkéntes” megfosztás tilalmát abszolút tilalomként értelmezte: az élettől és a méltóságtól való megfosztás fogalmilag önkéntes, e jogok teljes terjedelme lényeges tartalom”.

A 25/1991. (V. 18.) számú döntésben a Tisztelt Alkotmánybíróság rögzítette továbbá, hogy „A **szabályozás során azonban az alapvető jogoknak csak az elkerülhetetlenül szükséges, arányos és a lényeges tartalmát nem érintő korlátozás felel meg az alkotmányosság követelményeinek. Itt is irányadó az Alkotmánybíróság 20/1990. (X. 4.) AB határozatában kifejtett azon álláspont, amely szerint az alapjogok korlátozása esetén elengedhetetlen, „hogy az elérni kívánt cél fontossága és az ennek érdekében okozott alapjogsérelem súlya összhangban legyenek egymással.**”

A 16/2013. (VI. 20.) számú határozatában is kifejeztette a Tisztelt Alkotmánybíróság, hogy „az

állam akkor nyúlhat az alapjog korlátozásának eszközeihez, ha másik alapvető jog és szabadság védelme vagy érvényesülése, illetve egyéb alkotmányos érték védelme más módon nem érhető el. Az alapjog korlátozásának alkotmányosságához tehát önmagában nem elegendő, hogy a másik alapjog vagy szabadság védelme vagy egyéb alkotmányos cél érdekében történik, hanem szükséges, hogy megfelelően az arányosság követelményeinek: az elérni kívánt cél fontossága és az annak érdekében okozott alapjogsérelem súlya megfelelő arányban legyen egymással.”

Az idézetek okán megállapítható, hogy a panaszolt döntéseket hozó bíróságok az indítványozónak az Alaptörvény II. cikke által deklarált emberi méltóságához fűződő alapjogát oly módon korlátozták, hogy az sérti az Alaptörvény I. cikk (3) bekezdését, ugyanis bár más alapvető jog érdekében (nevezetesen a védelemhez való jog érdekében) alkalmazták a bíróságok a korlátozást, azonban az nem volt elkerülhetetlenül szükséges, és a korlátozás által okozott jogsérelem az elérni kívánt célhoz képest aránytalan volt.

A fentebb részletezettek okán megállapítható, hogy a feljelentett által megtett gyalázkodó, becsmérő, ekként az indítványozó emberi méltóságát és az abból fakadó becsületét sértő kijelentések sorozatos, ismételt megtételét a védelemhez való jog nem indokolta, ekként ezen magatartás szankcionálásának mellőzésével (azaz az indítványozó emberi méltóságának védelemben való részesítésének elmulasztása) nem felel meg a szükségesség és arányosság követelményének.

Alaptörvény II. cikke kimondja, ugyanis hogy „Az emberi méltóság sérthetetlen. Minden embernek joga van az élethez és az emberi méltósághoz, a magzat életét a fogantatástól kezdve védelem illeti meg.”

Míg az Alaptörvény VI. cikke kimondja, hogy „**Mindenkinek joga van ahhoz, hogy magán- és családi életét, otthonát, kapcsolattartását és jó hírnevét tiszteletben tartsák.**”

Mindezek okán megállapítható, hogy a **panaszolt döntések sértik az indítványozó Alaptörvény II. cikke által védelemben részesített emberi méltóságát**, és az Alaptörvény VI. cikke által védelemben részesített jóhírnévhez való jogát oly módon, hogy az eljáró bíróságok az indítványozó alapjogát az Alaptörvény I. cikk (3) bekezdésében foglaltakkal ellentétesen korlátozták, a feljelentett védelemhez való jogát Alaptörvény-ellenesen terjesztették ki.

II./ Előadom továbbá, hogy a panaszolt bírósági döntések az Alaptörvény IX. cikk (1) bekezdésében meghatározott véleménynyilvánításhoz való alapjogot Alaptörvény-ellenesen kiterjesztően értelmezték, oly módon hogy az, az Alaptörvény II. cikke által deklarált emberi méltóság sérthetetlenségének tilalmába ütközik, valamint az Alaptörvény IX. cikk (4) bekezdését is sérti.

Az elsőfokú bírósági döntés kimondja ugyanis, hogy „A 4.) és 5.) pontok kapcsán a rendelkezésre álló iratok alapján megállapította, hogy [REDACTED] feljelentett, aki közszereplőnek minősül, egy foyamatban lévő büntetőeljárásról számolt be a nyilvánosság számára (...) A bíróság álláspontja szerint a feljelentett ezen cselekményei is nékülözik a jogellenességét, hiszen azok nem öncélúak, csupán a feljelentett véleménynyilvánításai, amelyek nem lépik át a véleménynyilvánítás szabadságának kereteit, így mindeze a feljelentett nem valósított meg bűncselekményt.”

A másodfokú bíróság e körben rögzítette továbbá, hogy „Az elsőfokú bíróság a végzésében 4. és 5. pontban részletezett [REDACTED] sértett által sérelmezett feljelentési magatartás kapcsán az elsőfokú bíróság helyesen fejtette ki, hogy [REDACTED] aki közszereplő **a vele szemben folyó büntetőeljárásról fejtette ki a véleményét**, ennek az eljárásnak ő a vádlottja és a tárgyaláson előadott védekezését adta ismét elő.”

Az Alaptörvény IX. cikke a véleménynyilvánítás szabadságához való alapjogról az alábbiak szerint rendelkezik:

rendelkezik:
(1) „Mindenkinek joga van a véleménynyilvánítás szabadságához.”

(1) „Mindenkinek joga van a véleménynyilvánítás szabadságához.
(2) „A véleménynyilvánítás szabadságának a gyakorlása nem irányulhat mások emberi méltóságának a megsértésére.”

Amidőzetettek alapján megállapítható, hogy a panaszolt bírósági döntések az Alaptörvény IX. cikk (1) bekezdésében foglalt véleménynyilvánításhoz való alapjoggal (a fentebb már részletezettek közül) a szükségesség és arányosság mércéjével ellentétesen korlátozták az indítványozó

Alaptörvény II. cikke által deklarált emberi méltósághoz való alapjogát, valamint Alaptörvény-ellenesen terjesztették ki a véleménynyilvánítás szabadságát.

A Tisztelt Alkotmánybíróság több döntésében is meghatározta a véleménynyilvánításhoz és az emberi méltósághoz való alapjogok egymáshoz való viszonyát.

A 16/2013. (VI. 20.) számú határozatban a Tisztelt Alkotmánybíróság rögzítette, hogy „az emberi méltósághoz való jog védeleme, közösség tagjainak méltóságvédelme megfelelő és elegendős indok lehet a véleménynyilvánítás szabadsága alapjogának büntetőjogon keresztül megvalósuló korlátozására. Magyarország Alaptörvényének 2013. március 25-én elfogadott és 2013. április 1-jén hatályba lépett negyedik módosítása 5. cikkének (2) bekezdése a fenti elvet tulajdonképpen szövegszerűen is az Alaptörvény részévé emelte, rögzítve azt, hogy a véleménynyilvánítás szabadságának a gyakorlása nem irányulhat mások emberi méltóságának, illetőleg a magyar nemzet, a nemzeti, etnikai, faji, vagy vallási közösségek méltóságának a megsértésére. (Alaptörvény IX. cikk (4)-(5) bekezdés). A módosítás eredményeképpen most már maga az Alaptörvény is kifejezetten nevesít egy olyan esetkört, ahol a véleménynyilvánítás szabadsága már nem érvényesül, azaz tulajdonképpen megtiltja az alapjoggal való tudatos visszaélést. E tilalom a véleménynyilvánítás szabadságát érintő normák alkotmányos vizsgálatakor elvi kiindulópontnak tekintendő rendelkezés.”

A 7/2014. (III. 7.) számú határozatában is rögzítette a Tisztelt Alkotmánybíróság, hogy „az emberi méltóság az alkotmányos joggyakorlatban eddig is a szólásszabadság egyértelmű korlátjának minősült (...) Az emberi méltóság alkotmányos helyéből egyenesen következik, hogy az még a kitüntetett szereppel bíró véleménysszabadságának is korlátja lehet. Az Alaptörvény IX. cikk (4) bekezdése szövegszerűen is egyértelművé tette ezt. Nem vitás tehát, hogy a szólásszabadságnak az emberi méltósággal szemben adott esetben meg kell hajolnia. (...) az emberi méltóságból fakadó becsületvédelem, jó hírnév és az állami intézményekbe vetett közbizalom a véleménysszabadság és így a közügyeket érintő szólás alkotmányosan igazolható korlátját jelenti. Nyilvánvaló emellett az is, hogy nem a közéleti véleménynyilvánítás szabadságával él, aki a másik személy emberi mivoltában való megalázása érdekében használ súlyosan bántó, vagy sértő kifejezéseket. Ennek megfelelően az emberi státuszt közvetlenül megtestesítő emberi méltóság a közéleti vita szabadságának határvonalát jelöli ki. A közügyeket vitató szólásnak az emberi méltóság e korlátozhatatlan, az emberi státuszt meghatározó lényege előtt kell engednie. A közügyek vitatását érintő véleménysszabadság emberi méltóságból fakadó konkrét jogági korlátait elsősorban a polgári jog személyiségvédelmi szabályai, valamint a büntetőjog eszközrendszere jelölik ki. Az emberi méltóság büntetőjogi védelme a büntetőjog ultima ratio jellegéből fakadóan kizárólag azokkal a legsúlyosabb esetekkel szemben nyújthat oltalmat, amikor a közölt vélemény alkotmányos jogot sért vagy a jogsérelem veszélye közvetlenül jelen van. Ezt az álláspontot erősíti egyfelől az állami büntetőigény érvényesítésének közhatalmi, legális kényszerselekményeken nyugvó karaktere, másfelől pedig a büntetőjogi szankció megtorló és stigmatizáló jellege is. A büntetések elrettentő hatása a közélet véleményformálásában résztvevőket is megfélemlíti, elriasztja, amely így éppen a demokratikus és plurális alapokra épülő közélet kibontakozását és értékét gyengíti el.”

A Tisztelt Alkotmánybíróság az 1/2015. (I. 16.) számú határozatában egyértelműen kimondta, hogy „Az emberi méltósághoz való alapjog, illetve annak nevesített elemeként szereplő jóhírnévhez való jog és a véleménynyilvánítás szabadságának egymáshoz való viszonya, alkotmányos alapjogok versengését feltételezi. (...) az alkotmányosan védett véleménynyilvánítás köre a közhatalmat gyakorló személyekkel, valamint a közszereplő politikusokkal kapcsolatban tágabb, mint más személyek esetében. (...) Alapvető jog korlátozása pedig csak más alapvető jog érvényesülése vagy valamely alkotmányos érték védelme érdekében, a szükségesség, arányosság és az alapvető jog lényeges tartalmának tiszteletben tartásával kerülhet sor. (...) Az emberi méltósághoz való jog azonban nem egyszerű versengő alapjogként szerepel, hanem azt az Alaptörvény IV. módosítása értelmében, mintegy kiemelten védett alapjogot a véleménynyilvánítás elé helyezve kimondja, hogy a véleménynyilvánítás szabadságának gyakorlása nem irányulhat mások emberi méltóságának megsértésére. (...) csak és kizárólag az érintett személy lejáratására irányuló, egyfajta szitokszóként megjelenő forma nem tartozik a véleménynyilvánításhoz való jog gyakorlásának alkotmányosan védett körébe.”

Az Alaptörvény IX. cikk (4) bekezdése, valamint az idézett alkotmánybírósági határozatok alapján megállapítható, hogy a véleménynyilvánítás szabadságának gyakorlása nem irányulhat mások

emberi méltóságának megsértésére, ekként maga az Alaptörvény is rögzíti, hogy a véleménynyilvánítás szabadságának az emberi méltóság egyértelmű korlátjának minősül.

Mindezek okán kijelenthető, hogy a panaszolt bírósági döntések sértik az indítványozó Alaptörvény II. bekezdése által deklarált emberi méltóságát, valamint az Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdése által védelmezni rendelt jóhírnevéhez való jogát, ugyanis azt az Alaptörvény rendelkezésével (IX. cikk (4) bek.) ellentétesen nem részítette védelemben.

Csupán megjegyezni kívánom, hogy a Tisztelt Alkotmánybíróság 13/2014. (IV. 18.) számú határozatában foglaltak figyelembe vételével megállapítható, hogy [REDACTED] 2015. április 4. napján a hivatalos facebook rajongói oldalán közzétett azon kijelentések, miszerint [REDACTED] „hullarablóra”, valamint a borsonline.hu internetes portálon 2015. április 12. megjelent cikkben [REDACTED] által állított azon kijelentések, miszerint „egy gátlástalan médiapszichopata”, [REDACTED] jogi terrort alkalmaz” a bizonyíthatósági teszt alapján tényállításnak és nem véleménynyilvánításnak minősülnek.

A Tisztelt Alkotmánybíróság a 13/2014. (IV. 18.) szám alatt meghozott határozatában e körben egyértelműen rögzítette, hogy *„különbséget kell tenni tényállítások és értéktételek között. A különbségtétel lényege, hogy míg a tények valósága bizonyítást nyerhet, addig az értéktételek bizonyíthatóságáról vagy azok igazságtartalmáról nem is lehet beszélni. (...) Az értéktételek szemben a tényállítások mindig olyan konkrétumot tartalmaznak, amelyek valósága bizonyítás útján igazolható, ellenőrizhető.”*

Az idézetek okán megállapítható, hogy a bizonyíthatósági teszt szerint amennyiben egy közlés valóságtartalma igazolható avagy cáfolható úgy az tényállításnak, míg amennyiben a közlés valóságtartalma nem verifikálható avagy falszifikálható véleménynyilvánításnak minősül.

Mindezek okán kijelenthető, hogy [REDACTED] által használt és a feljelentésben sérelmezett azon kijelentések, miszerint [REDACTED] hullarabló, gátlástalan, pszichopata, aki jogi terrort alkalmaz, valóságtartalma mindenféleképpen igazolható avagy cáfolható, ekként tényállításnak és nem véleménynyilvánításnak minősül.

Összességében elmondható, hogy a panaszolt bírósági döntések Alaptörvény-ellenesen terjesztették ki a védelemhez való jogot és a véleménynyilvánítás szabadságát, melynek okán az indítványozónak az emberi méltóságához való alapjoga, valamint az annak részét képező jó hírnévhez való alapjoga indokolatlanul csorbult.

A fentiek alapján megállapítható, hogy a panaszolt bíróságok jogalkalmazásuk során azon alapvető kötelezettségüket mulasztották el, hogy döntésük meghozatala során figyelemmel legyenek az Alaptörvény rendelkezéseire, ekként figyelemmel legyenek az alapvető jogok szükséges és arányos korlátozásának követelményére, valamint az Alaptörvény azon rendelkezésére, miszerint a véleménynyilvánítás szabadságának a gyakorlása nem irányulhat mások emberi méltóságának a megsértésére, ekként ítéletükkel a büntetőjog eszközeivel tiltsák azon magatartásokat, amelyek az emberi méltóság sérthetelenségének követelményével ellentétesek.

Kiemelem továbbá, hogy a Tisztelt Alkotmánybíróság a 16/2013. (VI. 20.) számú határozatában egyértelműen rögzítette, hogy *„Az Alkotmánybíróság legitim célnak tekinti, hogy a törvényalkotó az emberi méltóság és az alkotmányos rend, illetve értékek védelmében büntetőjogi eszközzel tiltsa azon magatartásokat, amelyek ezekkel ellentétesek.”*

A Btk. 227. § (1) bekezdése akként rendelkezik, hogy
„Aki a 226. §-ban meghatározottakon kívül mással szemben
a) a sértett munkakörének ellátásával, köz megbízatásának teljesítésével vagy közérdekű tevékenységével összefüggésben vagy
b) nagy nyilvánosság előtt
a becsület csorbítására alkalmas kifejezést használ, vagy egyéb ilyen cselekményt követ el, vétség miatt egy évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő.”

A Btk. 226. § (1) bekezdése akként rendelkezik, hogy
„Aki valakiről más előtt a becsület csorbítására alkalmas tényt állít, híresztel, vagy ilyen tényre

közvetlenül utaló kifejezését használ, vétség miatt egy évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő."

Az idézett jogszabályi rendelkezések egyértelműen rögzítik, hogy ha és amennyiben valaki más előtt valaki másról becsületsorbitására alkalmas tény állít, híresztel, vagy ilyen tényre közvetlenül utaló kifejezést használ, rágalmazás vétségét míg, aki a Btk. 226. §-ában meghatározottakon kívül a sértett munkakörének ellátásával, köz megbízatásának teljesítésével vagy közérdekű tevékenységével összefüggésben, avagy nagy nyilvánosság előtt a becsület sorbitására alkalmas kifejezést használ a becsületsértés vétségét követi el.

A fentebb részletezettek alapján megállapítható, hogy az eljáró bíróságok Alaptörvény-ellenesen nem állapították meg, hogy a feljelentett bűncselekményt követett el, melynek okán Alaptörvény-ellenesen nem részesítették védelemben a magánvádló Alaptörvényben rögzített emberi méltóságát és jóhírnévhez való alapjogát.

Kiemelem, hogy most, amikor egyre inkább terjed az internetes, sajtóterméken avagy médiaszolgáltatásokon keresztül megvalósított nagy nyilvánosság előtt elkövetett rágalmazás avagy becsületsértés vétsége, a bíróságok által - ítéletben rögzítve - kimondani azt, hogy egy személyt nyugodtan lehet rágalmozni, becsületét, jó hírnevét, ekként emberi méltóságát nyugodtan meg lehet sérteni az Alaptörvény által deklarált védelemhez, illetve véleménynyilvánítás szabadságához fűződő alapjogok leple mögé bújva, súlyosan sérti az Alaptörvényben rögzített és az Alaptörvény által abszolút védelemben részesített emberi méltósághoz fűződő alapjogot, valamint az Alaptörvény által mindenki számára biztosított jó hírnévhez való alapjogot.

Előadom továbbá, hogy [redacted] vádlott nem csupán a fentebb részletezett kijelentéseket tette, nem csupán ezen bejelentést osztotta meg nyilvános oldalán [redacted] kapcsolatban, hanem a 2013. évet [redacted] elleni harcának nevezve és annak keretében számtalan, az indítványozó emberi méltóságát, becsületét és jóhírnevét sértő kijelentéseket, tényállításokat osztott meg a nyilvánossággal (melynek keretében többek között az alábbiakat osztotta meg a nyilvánossággal: [redacted] olyan mélységében járt a miniszterelnök áruszában, hogy azért nem kellett sebeszecsoport az eltávolításához, mert annyira nyálkás az egész lénye, mintha vazelint izzadni", "állítom [redacted] hogy média pszichopata", "a magánvádlónak a cinizmusától és a pszichopátiás gátlástalanságától" "egy hullarabló. Nyilvános hullarabló", "ez a pszichopata", "média pszichopata jogi terrorján", [redacted] klinikai pszichopata", "egy félelmeber", "nincs lelkiismerete", "nem szereltek bele lelket"). Előadom, hogy a vádlott bár a 2013. évet jelölte meg a [redacted] elleni harc éveket, nem csupán ebben az egy évben osztott meg a fentiekhez hasonló tartalmú bejegyzéseket, közléseket, hanem a mai napig.

Előadom továbbá, hogy a fentiek okán az indítványozó mindeztidáig összesen öt büntetőeljárást (rágalmazás és becsületsértés vétségének elkövetése okán) és három polgári (személyiségi jog megsértésének megállapítása iránti eljárást) indított [redacted] ellen, amely eljárások közül egy büntetőeljárásban mondták ki [redacted] bűnösnek becsületsértés vétségének elkövetése okán (azon kijelentés tekintetében, hogy [redacted] szarkupac), azonban ezen döntés sem jogerős.

Az eljárások során a bíróságok több alkalommal döntöttek úgy - nem jogerősen - és helyezkedtek arra az álláspontra, hogy [redacted] közszereplőnek minősül, ekként fokozottan tűrni köteles a vádlotti írásműben foglaltakat, avagy úgy, hogy a vádlotti írásművekben foglaltak csupán véleménynyilvánításnak, avagy a véleménynyilvánítás szabadságának határain belüli bírálatoknak minősülnek. Mindezen bírósági döntések pedig azt erősítették, hogy [redacted] a szólásszabadság leple mögé bújva, mind a büntetőjogi, mind a polgári jogi felelősség alól mentesülhessen.

Tették ezt a bíróságok oly módon, hogy az indítványozó a különféle eljárásokban mindvégig a Tisztelt Alkotmánybíróság meghozott határozataira, az abban foglaltakra hivatkozott, nevezetesen az emberi méltóság és véleménynyilvánítás szabadságának, mint alkotmányos alapjogok egymáshoz való viszonya kapcsán, avagy a közszereplői minőség kapcsán tett alkotmányos értelmezésekre.

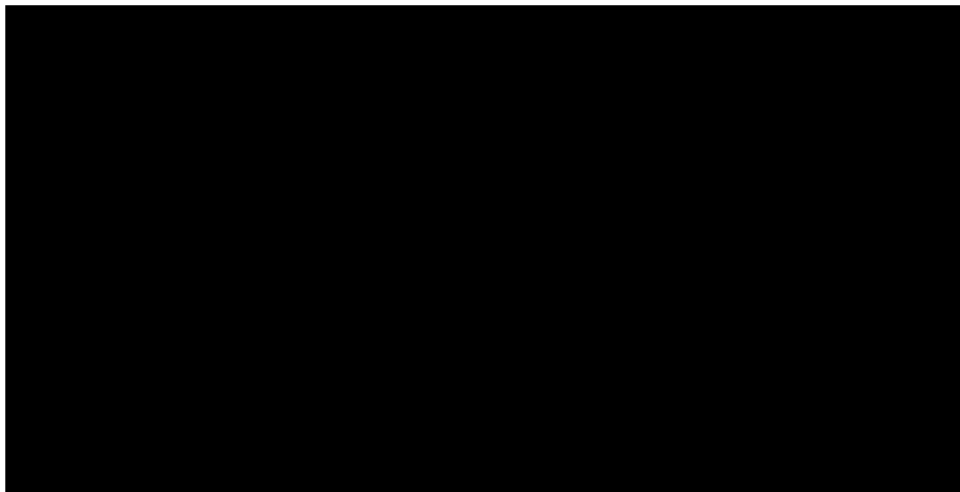
Mindezek okán megállapítható, hogy jelenleg egyre inkább terjed az internetes, sajtóterméken avagy médiaszolgáltatásokon keresztül megvalósított nagy nyilvánosság előtt elkövetett rágalmazás, becsületsértés vétsége, személyiségi jogok megsértése, azonban az eljáró bíróságok a

Tisztelt Alkotmánybíróság döntéseiben foglalt iránymutatásai ellenére ezeknek gátat nem vetnek, hanem számtalan olyan ítéletet hoznak, melyek táptalajt adnak arra, hogy az elkövető személyek a szólásszabadság leple mögé bújva akár polgári jogi avagy büntetőjogi felelősségre vonás alól mentesülhetnek.

Az előadottak alapján a sérelmezett bírósági döntések Alaptörvény-ellenessége megállapítható, ezért kérem a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy indítványomat befogadni és kifejezett kérelmemnek megfelelően a bírósági döntéseket megsemmisíteni szíveskedjék.

Budapest, 2015. év december hó 16.

Tisztelettel:

Mellékletek:

F/1. ügyvédi meghatalmazás

F/2. Pesti Központi Kerületi Bíróság 22.Bpk.31.15/2015/3. számú végzése

F/3. Fővárosi Törvényszék 27.Bpkf.11.103/2015/2. számú végzése

PESTI KÖZPONTI KERÜLETI BÍRÓSÁG	
TÁJÉKOZTATÓ IRODA	
6.	
ÜGYSZÁM	
KEZDŐIRATON	
ÉRKEZÉS MÓDJA: / E-MAILTAN /	
GYÚJTÓ: /	
ÉRK:	2015 -12- 2 2
PÉLDÁNY:	
MELLÉKLET:	
ÜGYSZÁM:	
UTÓIRATON:	

F/1. számú melléklet